

Kotrmelece

Jana Maternová

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

Autorka obrazu na obale: Lenka Syrovátková

rok vydání: 2015

© Jan Šuba-Makniha.cz

© Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-88080-87-9 (pdf)

OBSAH

Rozárka	40
Šíma	140
Eliška.....	160
Prostor pro páté srdce.....	179
Sabina.....	240
Zástava	358

ON

Vlak si s neúnavnou pravidelností brouká svou písničku a veze mě na západ. Opět. Jako každý týden po těch několik málo měsíců, kdy jsem přestala žít sama pro sebe. Nebroukám si s ním. Nemohu v sobě nalézt noty, které by dokázaly zahrát melodii mého rozpoložení. Mezi veselé, jásavé takty by nekontrolovatelně vklouzávaly takty plné nejistoty, hledání, otázek a obav. Jedu, kam jedu, dělám, co dělám, přesvědčení ani pro jedno z toho však v sobě nenacházím. Za několik málo půlhodin se sejdu s Jonášem. Strávíme spolu další víkend v domě s jeho rodiči a bratrem. Budeme s výjimkou nezbytných hygienických úkonů nepřetržitě vedle sebe. Budeme též v sobě, nikoliv již nepřetržitě. Budeme si připomínat štěstí společné přítomnosti a jen s velikou opatrností se zmiňovat o příštích pracovních dnech, které nás zase rozdělí. Mám se těšit? Měla bych. Vždyť jsou to dva a celý zbytek dnešního dne, kdy nebudu sama. Ale je pravda, že být sama mi nesvědčí?

Nedávno mi bylo pětadvacet. O trošinku dříve jsem promovala a stala se učitelkou jazyků na více než plný úvazek. Dost dříve jsem opustila společnou domácnost mých rodičů a zabydlela se ve staříčkém, prostě vybaveném domku

po mé prababičce. Už hodně dávno se žívím s velkou pravděpodobností poctivou prací rozličného druhu sama. Od šestnácti se můj život podobal spíše běhu přes překážky, než bezstarostnému mládí. Teď, kdy jsem našla poklidnou, rovinatou trať na lesní pěšině, najednou běžím po asfaltu středem velkoměsta. Chtěla bych poznat komponistu, který by moje pocity dokázal vepsat do notových linek. Nebylo by mi ve voňavém lese lépe?

„Konečně!“ vydechne Jonáš s neskryvanou nedočkavostí kdesi za mým pravým uchem. Chvíli mu trvá, než přesvědčí ruce, aby těsné objetí směnily za pomoc se zavazadly. Sama si domýšlím obsah nedořečené Jonášovy myšlenky: „Konečně jsi tady!“

„Ano, jsem tu. A co se mnou uděláš?“ nevyřknu zase pro změnu myšlenku já. Nějak se nedokážu spontánně radovat. Nejsem přesvědčená o tom, že jsem vystoupila z vlaku na tom správném místě.

Dokud jsem slyšela jeho rytmus, byla jsem někde mezi. Ani sama ani s přítelem. Ve společnosti anonymních spolucestujících mi bylo fajn. Stojím na perónu poněkud zašlého nádraží. Už nejsem sama. V těsné blízkosti mého těla,

kde běžně nikdo nebývá, je tělo člověka, se kterým zamýšlím strávit život. Nohy se mi podlamují nejistotou, zděšením sama nad sebou, nikoliv však láskou.

„Těšil jsem se na tebe. Pojd', mám tu auto. Dáme do něj tašky a můžeme se jít ještě projít. Tedy jestli chceš. Je krásně, vid', na to že je už konec září,“ upřesňuje mé místo určení Jonáš a bez přestání se usmívá. Nereaguji na stav počasí odpovídajícímu, či neodpovídajícímu dané roční době.

Nemohu se ubránit úvaze nad zvláštním obsahem věty: „Můžeme se jít ještě projít.“ Půjdeme-li se projít, kdy poznám, že už se procházíme, nebo zda jsme ještě stále na cestě za naším procházením? Jazykářky by neměly chodit na rande!

Odpovědět ale musím. „Jo, jasně, klidně.“

A začíná se dít to, na čem se dva mladí lidé na počátku svého vztahu právě dohodli.

ON

„Mami, nezapomněla jsi, že dnes přijede Kateřina, že ne?“ ujišťuji se hned při vstupu do kuchyně, kde už mám prostřeno k obědu. Jako každý den, všední nebo víkendový, maminka je zlatá. Na maminku je spolehnutí. Vím, že pro Kateřinku už

postel dávno čistě povlékla a do koupelny přichystala o jeden ručník navíc. Jde vlastně jen o řečnickou otázku. Sedám si ke stolu po poslední šichtě tohoto pracovního týdne a jsem nabitý pozitivismem. Nic nemůže být lepší. Už tři měsíce mám novou přítelkyni a mám ji moc rád. Moji rodiče ji koncem každého týdne přijímají mezi sebe. Jako by její pravidelné návštěvy byly tou nejsamozřejmější samozřejmostí. Můj bratr ochotně vyklízí náš společný pokoj a stěhuje se na volné dny do obýváku v přízemí. Nikdo ani slůvkem nezapochybuje o tom, že ke mně Kateřinka patří. Mám rád svoji rodinu a mám rád Kateřinku. Za pár hodin si ji vyzvednu na nádraží a dotknu se jejího svetru. Ten mám také rád. Později se budu dotýkat i její pokožky pod svetrem a budeme spolu. Je mi jedno, čím čas naplníme. Možná pojedeme na nějaký zámek v okolí, protože zámky má Kateřina moc ráda. Možná se podíváme na film z dývídíčka, nebo si budeme vedle sebe číst a sem tam prohodíme nějaké slovo. Nemám žádné plány, žádné představy. Chci prostě být s Kateřinkou.

„A mami, prosím tě, nenuť Kateřinu zase do všech tvých buchet a štrůdlů a domácí sekaný. Ani do zítřejšího králíka. Prostě nech jídlo na ní. Víš, ona se tu pak necítí úplně v pohodě.“

Ještě jsem nikomu neřekl o problémech s jídlem, které Kateřinku trápí. Slovo „anorexie“ jsem už slyšel vícekrát, ale stejně jsem si o té nemoci ještě nějaké podrobnější informace vyhledal. Je to docela děs, jak některé ty holky vypadají a co prožívají. Kateřinka na tom ale naštěstí není vůbec tak špatně. Je pravda, že je trochu více hubená, ale to se přece může změnit. Jí docela málo, některé potraviny nejí vůbec. Ale hlady snad netrpí. Když si spolu zajdeme do restaurace, vždycky si něco vybere. Spíš bych řekl, že se hlídá. A to dělá asi většina holek, hlavně těch mladších. Mám ji rád takovou, jaká je, ať se třeba vyhýbá masu a sladkému. Sportuje, takže sílu má a je určitě zdravá.

„Jonášku, já ji přece nikdy do jídla nenutím. Já jí to jenom nabízím. To snad můžu, ne? Stejně si myslím, že by jí neškodilo, kdyby trošku přibrala. Určitě by nemusela tak urputně přemýšlet nad vším, co sní, jako to dělá. Ale to je její věc. A tvoje. Já vám do ničeho mluvit nebudu.“

„Tak fajn. A půjčím si na večer auto. Jenom abys to věděla. S tatínkem jsem se už dohodl.“

Jsem rád, že maminka běží se zbytky ke slepicím. Nemám v úmyslu před ní vyslovit to nevábné slovo „anorexie“. Moje,

vlastně naše láska nebude mít jedinou skvrnku. O to se postarám.

ONA

Lázeňský park nám dopřává uhlazené cestičky s častou možností změny směru. Dostatek klidu i soukromí. Sem tam ho přerušují korzující páry i jednotlivci povětšinou staršího věku. Má to být předobraz naší společné cesty životem? Stojím o tu uhlazenost a zákaz vstupu mimo vyznačené stezky? A co ty křižovatky? Bude jich také taková spousta? A budu na každé z nich také tak nerozhodně nahlížet do všech stran a prosit v duchu o radu? Nebo budu rozhodnutí s chutí nechávat na Jonášovi, tak jak to dělám v tuto chvíli? A co ti protijdoucí? Pohlédnu na ně? Zastavím se u nich, nebo snad dokonce půjdeme kousek spolu? Ve všem hledám znamení, ve všem hledám nápovědu. Pomalu otáčím stránku hustě popsanou svobodou samoty. Váhavě se pouštím do prvního odstavce života s někým a pro někoho.

„Kateřinko, už se tolik těším, až bude hotový ten náš byteček. Já vím, je to vlastně tvoje bydlení. Ty ses postarala, ty se rozhodneš, jak a s kým tam chceš bydlet. Ale můžu se těšit, že jo? Půjdu za tebou, i když to pro maminku s tatínkem

nebude jednoduché. Byla ses podívat, jak to se stavbou vypadá?“ pouští se Jonáš do tématu, které je pro nás oba to nejaktuálnější. Aktuálnější než předpověď počasí pro další dny. I když pro každého z nás jinak. Já spěchám na nové bydlení ze zcela praktických důvodů. Ve starém domku po babičce je v zimě zima. Už nechci spát ve dvou spacácích nastrojená jako eskymák a ráno se bát uklouznutí na namrzlé podlaze v chodbě. Jonáš očekává své naplnění v založení vlastní rodiny. Proto také hned dodává:

„Hned, jak se nastěhuju k tobě, zařídím svatbu. Takovou, jakou si budeš přát. A pak už nám nebude nic bránit. Budeme mít holčičku, nebo kluka. Co říkáš?“

Chvíli nic neříkám. Je to nějak příliš naplánované. V plnění plánů nejsem příliš dobrá. Snažím se představit si několik příštích měsíců a útěchu nacházím v čase k dobru, který je mi díky liknavosti stavitelů ještě dopřán. Slovo holčička mi ale v uších zní překvapivě radostně, jako by tisíc zvonečků rozehrálo svou zvonivou písničku. Kromě toho je to mnohem libozvučnější zdobnělina než zmíněná maminka s tatínkem, kterým se bude stýskat po ztraceném synáčkovi.

„Holčičku,“ přitakávám bez sebemenších pochybností. „A bude se jmenovat Rozárka.“ Ani si nepřipouštím, že by Jonáš proti tak jasně vyhraněné představě mohl protestovat.

„Rozárka. No jasně! To je to nejkrásnější jméno pro naši holčičku.“ Nadšení Jonáše nebere konce. Mými útroby se však provrtává hodně nepříjemný červík. Kazí mi radostné rozjímání nad plánovaným rodičovstvím.

„Jonáši, ty ale víš, jak na tom jsem, vid’? Napsala a řekla jsem ti už všechnu pravdu. Moje trable s jídlem mi poškodily tělo. Já si teď nejsem jistá, jestli se někdy doopravdy budu moci stát mámou. Je mi to všechno strašně moc líto. Věř mi, že se budu snažit udělat pro naše děťátko všechno, co bude třeba. V jídle jsem ale stále strašně moc nejistá. Nemám nad sebou moc. Nedokážu jíst ode všeho a už vůbec asi nedokážu jíst tak, abych přibrala. Bez toho moje tělo dát život nejspíš nedokáže. Víš, nemám teď pravidelné měsíčky sama od sebe. A trvá to už několik let. Chodím ale na injekce, které mé orgány udržují v chodu uměle. Nic před tebou netajím. Jsem anorektička a nevím, jestli to někdy může být jinak. Je mi to opravdu moc líto. Chci, abys věděl, že to se mnou nebudeš mít jednoduché. Chápu, že se můžeš rozhodnout všelijak. Je mi jasné, že život s tolika komplikacemi už od začátku můžeš

odmítnout...“ Najednou se mi nedaří zastavit ten přívál myšlenek vyvolaných lákavou představou mateřství. Nebojím se přitom, že mi Jonáš řekne *ne*. Mám strach sama o sebe. Potřebuji kousíček naděje, že jednou budu mámou vlastního dítěte. Jsem jak pětileté děvčátko, které se svou výmluvností snaží zmírnit pocit viny za roztržené punčošky.

„Vím to o tobě a nebojím se ničeho.“

Je vůbec přirozeně možné všechno, co mi Jonáš říká? Hledám pomyslné madlo, kterého bych se mohla přidržet, abych jeho slova dokázala brát vážně. Proč mi jenom všechno, co řekne, zní tak příšerně nepřesvědčivě?

„Něco jsem si o tvém problému přečetl. Podle všeho nemusí být všechno ztracené. Existují způsoby, jak tvému tělu pomoci. My to dokážeme! A kdyby třeba ne, můžeme si přece nějaké dítě adoptovat. Já bych proti takovému řešení nebyl. Naopak, pomohli bychom tak nějakému drobečkovi bez maminky i sami sobě. Co ty na to? Vadilo by ti vychovávat dítě, které není tvoje?“

Týjo, Jonáš mě dostává na kolena. Něco takového v sobě nosím jako krabičku poslední záchrany už nějaký čas. Jenom ještě nikdo nevolal o pomoc tak hlasitě, abych ji vytáhla na světlo. Tím „nikdo“ myslím samozřejmě sebe nebo Jonáše.

Nic pro mě však není nad slunce jasnější jako to, že nehodlám zestárnout, aniž by mi někdo říkal „mami“.

„Fakt? To bys pro mě udělal? Vzal by sis cizí dítě a staral se o něj?“

„Ne, já bych to neudělal pro tebe. Já bych to udělal pro nás.“

Nedá mi, abych pohledem nezkontrolovala, zda se nad Jonášem nevznáší svatozář. Není to sice muž, který by mi zajel pod kůži, ale srdce má veliký. Moje touha být někomu maminkou mi velí, abych ho nespouštěla z očí. No, opustit ho v nedělní podvečer bohužel ještě musím. Ale už teď je mi jasné, že mě tu příští pátek bude mít znovu. Živočišně prostá potřeba mateřské lásky mě snad naučí i lásce partnerské.

ON

Proč jen si je Kateřinka stále tak nejistá? Copak jí nedávám dostatečně najevo, že s ní chci být napořád? Možná s ní málo mluvím. Ženy prý potřebují neustále všechno probírat a plánovat. Měl bych se to naučit, aby ve mně cítila větší oporu. Jenomže já jsem spíše nemluva. Jsem rád, že ji mám u sebe. A to mi stačí. Snad mi ale před chvílí porozuměla a uvěřila. Já fakt chci děti a nevdí, že nebudou naše vlastní. I tak budeme rodina.

„Kateřinko, zůstaneme dnes na večeři doma. Maminka už něco připravila. Nevadí?“ vezu si Kateřinku po krátké, ale krásné vycházce do našeho domu a dost se těším na společný večer v soukromí.

„No, ale dám si opravdu jenom něco malého. Vid', že to zařídíš, abych nemusela sníst všechno, co mi tvoje maminka předloží?“ strachuje se už zase Kateřinka. Jsem odhodlaný za ni bojovat. Není a nesmí být jen pohublá anorektička. Je to moje holka, která mi píše hodně dlouhé a upřímné dopisy. Je to také učitelka, kterou mají děti rády. Je to běžkyně a plavkyně a taky slečna ze zámku, na které visí oči zvědavých turistů. A bude moje. Co kdybychom se zasnoubili?

Není však už dostatek času k tak závažnému rozhovoru. Parkuji na dvorku před boudou našeho psiho kámoše Alana a vznáším se geniálností mého posledního nápadu. Ještě chvíli si ho ale nechám pro sebe.

ONA

Dívám se z obrovské výšky na tisíce světýlek pod sebou. Neuvažuji přitom nad seskokem z Eiffelovy věže. Ani se nenechávám unášet letadlem do míst s příhodnějším podnebím. Stojím u nezvykle širokého okna mého prvního, samostatného bydlení. Lež. Našeho bydlení. Jonáš se zítra postěhuje spolu se mnou. Budeme se sestěhovávat, abychom byli od zítřka nepřetržitě spolu. Líbí se mi tu, i když tu kromě kreativní zmenšeniny kuchyňské linky a nejobyčejnějšího typu elektrického sporáku vůbec nic není. Další nepravda. Je tu teplo, a to bez mého přičinění. Jsem více nadšená z představy okamžitého tepla při vstupu do dveří, než ze společného sdílení s Jonášem. Ze sdílení prostoru, času, tohohle úžasného výhledu, i té jediné, nepřilíš objemné vestavěné šatní skříně v předsínce. Ze sdílení spánku i bdění. Nakonec i toho vytouženého tepla sálajícího z ústředních radiátorů. Budu ale sdílet, abychom byli rodina. I když mě

z dosud neprobádaných příčin minul stav zamilovanosti a na lásku z mé strany se odvažuji pomýšlet jen s největší opatrností. Zvyknu si. Copak si nemuseli zvykat všichni, kdož žili své jezevčí životy v dosluhujících domcích po prababičkách?

„Tak co, jak to tam vypadá? Už se nemůžu dočkat, až ten náš byteček uvidím. Asi dnes vůbec neusnu. Ráno za tebou vyrazím co nejdříve. Všechno už mám sbalené. Tak to jen naházím na přívěs a kolem sedmé budu u tebe.“ Jonášův dech ohřátý jeho horlivou nervozitou na neúnosnou teplotu mi spaluje ucho přilepené k telefonnímu sluchátku. Nepřetržitý vodopád jeho slov mi nedává příliš šance vyličit mu moje první dojmy po převzetí prvních vlastních klíčů. Od prvního vlastního bydlení.

„Maličký ale krásný,“ vměstnám to nejdůležitější kamsi mezi šlehající plameny a už mi zase rudne ucho.

„Čekej mě tam, prosím. Až vyložíme moje věci, odvozíme hned tvoje. Já se snad zblázním radostí. Dočkali jsme se. Koupíme tu rozkládací pohovku, která se ti líbila. Ledničku, nějaké nádobí, prostě budeme bydlet. Moc se na tebe těším.“ Z Jonáše tryská nadšení jako světlo z žárovky. Před očima

nemám jeho, ale mého dvouletého synovce výskajícího nad plyšovým krtečkem objeveným pod dárkovým papírem. Sama sebe ale nedokážu přesvědčit o tom, že je všechno, co se právě děje a bude dít, tak báječné, skvělé, chtěné a jediné správné.

ON

Dávám si budík na pátou, i když zítra nejdu do práce. Nepůjdu teď do práce několik týdnů, protože v té staré jsem dnes skončil a v té nové začnu až v novém roce. Chci být u Kamilky co nejdříve. S naložením mého harampádí na přívěs a s hodinovou cestou mi to akorát tak vyjde na dohodnutou sedmou. Stejně dnes nejspíš nebudu moct usnout. Strašně se těším. Už nic neřeším. I když mi nebylo zrovna lehké, když jsem o mém definitivním odchodu z domova debatoval s rodiči. Bylo mi líto hlavně maminky. Asi jí budu dost chybět. Tatínek je přece jenom chlap, ale mamince bude smutno a bude se jí stýskat. A mě také. Našel jsem si však Kateřinku a nikdo už nemůže za to, že bydlí ve vzdálenějším městě. Sice jsme spolu mluvili i o možnosti postavit si domek u našich na zahradě, ale Kamilka na vesnici žít nechce. Dojíždění za prací by bylo složité. A vůbec. Je zvyklá na

pestřejší život. Chodí plavat do bazénu. Sem tam zajde do kina, do divadla a má také více známých a kamarádů, o které nechce přijít. Rozhodl jsem se dobře. Půjdu za ní. Kateřinka si koupila byt ještě dříve, než jsme se poznali. Teď tam budeme spolu. Nejraději bych vystartoval hned. Tak strašně jsem zvědavý, jak to tam bude vypadat. Prý máme překrásný výhled na celé město. Dvanácté patro, to je něco. Nikdy jsem snad v tak vysokém domě ještě nebyl. Konečně se nebudu muset podílet na všech těch zahradnických a hospodářských pracích kolem našeho domu. To mě fakt nikdy nebavilo. Budu tak mít o dost více času na knížky a na všechno s Kateřinkou. Budu dělat všechno, co ona. Prostě to tak chci. Už se nechci zabývat ničím z minulosti. Kašlu na hudbu, shánění desek, utrácení za koncerty. Ani šachy nebudu potřebovat, když budu mít Kateřinku.

A na kole budu jezdit, jenom když jí to nebude vadit. Stejně už nikdy nebudu mít z ježdění žádný valný požitek, protože mě to bude od začátku táhnout zpátky za ní. Od zítřka budu žít nový život. Konečně.

ONA

Změnila jsem příjmení. Už nejsem slečna. Bože, vůbec si tak nepřipadám. To mě budou ode dneška všichni oslovovat „paní“? Nezní to příliš parodicky při pohledu na mé kostnaté dívčí tělo a naivní, ustrašeně stydlivý pohled očí mezi zbytky pubertálních pupínků akné? Já mám být paní? Neklade to na mě novou zodpovědnost za chování? A neměla bych také více dospělácky vypadat? Stále se totiž nemám v úmyslu zabývat slušivějšími hadříky ani malovátky, které by dodaly více barvy mé pobledlosti. Můj šatník se skládá ze dvou kusů obnošených riflí, několika málo triček střihu „halabala“ a svetrů podobného stylu. V koupelně jen velmi neznatelně voní obyčejné mýdlo a kopřivový šampon. Má-li někdo chuť prohodit se mnou pár slov, rozlije se mi červeň po tvářích jako světlo na semaforu jasně dávající povel „STOP“. Jsem nejisté, nedovyvinuté kůzle, které ustrašeně prchá před projevy okolního světa do bezpečí své skrýše. Role manželky a ženy je mi stejně vzdálená jako krátery na měsíci. Přes svoji zdánlivou blízkost zůstávají nedosažitelné.

Něco se přesto změnit má a musí. Uzavřením manželství je tu muž, který touží být otcem našich dětí. A to nepůjde bez jedné zásadní věci. Musím se zbavit antikoncepce, kterou

neberu jen z důvodů ochrany před početím, ale i jako léčbu mé domnělé neplodnosti. Zatím stále pouze domnělé. Naštěstí. Můj cyklus sice neprobíhá spontánně, ale dokud se o početí nezačneme skutečně pokoušet, nemůže nikdo prohlásit, že počít nemohu. Berlička pro mou kulhavou chůzi životem. Někdy má ale i obyčejná berle cenu zlata.

„Dobry den, posadte se. Co Vas k nam privadi? Potrebujete predepsat dalsi radu pilulek? Nejsme my ale teprve nekde uprostred cyklu? Nebo mate nejake jine potize?“ vyslovuje sve jiste jiz dlouhou praxi omsele vetu starnouci lekar, ktery svuj zivot zasvetil zenam. Nevlastni harem. I kdyz v jistem smyslu vlastne ano. Harem s'astnych maminek, kterym dopomohl k vytouzenym potomkum, a vylecenych pacientek, ktere jejich zenskost mela v umyslu zradit. Tomuhle cloveku se nebude umirat nesnadno, je-li pravdou, ze nas do raje doprovodi vdecne a milujici duse, pomyslim si. Byva pro me tezke zastavit reku nejrozmanitejsich uvah. Dostat svou mysl tam, kde se prave nachazi i moje telo. Moje duse nesouzni s mym telem. Ale jsem uz takova.

Chvilí mi trvá, než se podaří zkoncentrovat myšlenky do jednoho bodu. Ten bod je *miminko*. Usedám tedy velmi pomalu, aby má promluva mohla být ještě pomalejší.

„Pane doktore, chci Vám nahlásit změnu jména a adresy. Vdala jsem se.“

Oči sympatického padesátníka v bílém se zvednou od mnou předloženého, s pečlivostí vyplňovaného menstruačního kalendáře. Mě udiví jejich čistá modř, která tak úplně neladí se stářím jejich vlastníka. Naše pohledy se střetnou. V tu chvíli neviditelná poklička přiklopí klokotající nádobu mých připravovaných slov. Stejně najednou oba cítíme, že asi víme. Někdy je kupodivu slov netřeba. Máme přece i jiné smysly než pouhý sluch.

„Aha. No to je krásné. Gratuluji a děkuji za dobré zprávy. Tuším asi správně, s čím za mnou přicházíte.“

Raději se nezabývám výrazy *krásné* a *dobré*. Probudila bych tak pouze dřímající pochybnosti o svých vlastních citech. Schopnosti milovat, mít rád a radovat se. Raději hned příkyvuji na souhlas s nevyřčenou domněnkou.

„Vy jistě budete chtít *miminko*. Je to tak?“ a následuje krátká odmlka pro mé další přikývnutí. „Tak se na to podíváme, co pro to můžeme udělat. S trochou dopomoci by

to neměl být problém. Pokusíme se Vaše tělo připravit tak, aby docházelo k uzrávání vajíček, která by pak mohla být Vaší dělohou náležitě přijata. Záleží samozřejmě na Vaší spolupráci i na troše štěstí. Ale není důvod nevěřit.“

Moje oči už se nepouští těch modrých studnic naproti. Do duše mi začíná proudit naprosto nová emoce. Nevyslovitelně hebká, voňavá, povznášející, rozpínavá a mocná. Láska k dítěti.

„Ano, ano, ano...“ šeptám do rytmu mých pohybů hlavou a nic si v tuto chvíli nepřejí více, než abychom už začali. Chci mít pocit, že jsem vykročila směrem k maminkovství.

„S antikoncepcí samozřejmě můžete přestat hned ode dneška. Dáme tělu týden na to, aby si stačilo zvyknout na změnu. Potom přijdete, abychom začali pomocí injekcí stimulovat Vaše vaječníky k pořádné práci. Nemusíte mít žádný strach. Celý proces obnáší pouze jednu injekci uprostřed cyklu a potom týden medikace před ovulací pro nárůst děložní sliznice. Při příští návštěvě Vás podrobněji poučíme, jak se sledovat a jak si správně naplánovat styk s partnerem, abychom Vaše šance pokud možno znásobili.“

Se zdravotní sestrou, která je mimochodem skutečnou ženou tohoto jedinečného člověka, si ještě domlouvám termín

příštího setkání a už se ocitám na ulici. Ještě že je leden a mrazivý vzduch mi tak pomáhá vnímat okolní svět, který si dál běží ruchem mě tak dobře známého města. Přesto si tu dnes připadám jako zbloudilý cizinec. Všechno je najednou nové. Jinak barevné. Auta jedou jinou rychlostí, vítr fouká jiným směrem. Objevila jsem v sobě nový prostor, který během několika okamžiků změnil mé vnímání. Prostor pro lásku. Sice jenom pro lásku k dítěti, ale je snad někde dáno, že láska musí přicházet v předepsaném pořadí? Třeba se díky děťátku naučím milovat i svého muže. Třeba...

ON

Kateřinka je moje žena! Už nás nic nerozdělí! Byl to dobrý nápad slíbit si věrnost v kapli. Před skutečným oltářem. I když nejsme věřící, mělo každé slovo při našem svatebním obřadu mnohem větší váhu, než kdyby bylo vyslovené někde na úřadě. Při úřední svatbě se snad takové sliby ani nepronášejí. Pokud vím. Jsem si naprosto jistý, že i Kateřinka si je jistá. Nás dva nikdy nic nemůže rozdělit. Ani na vteřinku nezaváhám, když mám vyslovit, že mezi námi dvěma je ta nejčistší láska, že si oba budeme do smrti věrní. Jsem rád, že jsem ženatý právě s Kateřinkou.

„Kateřinko, byla jsi už u toho svého doktora? Víš, co myslím. Kvůli těm ženským věcem, abychom mohli mít miminko.“ Jestli si správně vzpomínám, měla dnes ráno v plánu tam zajít.

„Jo, byla a dobrý,“ na to ona a já zrovna nevím, co si pod tím mám představit. Naštěstí není pomlka v její řeči zas tak dlouhá, abych musel klást otázky na téma, o kterém toho vím hodně málo.

„Mám hned vysadit antikoncepci. Za dva týdny začneme s přípravou.“

Není mi jasné, co nebo kdo a jak se bude připravovat, ale už se snad ani nemusím ptát dál. Co já můžu vědět víc o ženách, než že je třeba je milovat, aby mohly otěhotnět. A to já zase jo. To já Kateřinku miluji.

ONA

„Co se stalo, Kateřinko?“ pátrá po příčině mých slz Jonáš. Ještě jsem si nezvykla, že o mně potřebuje neustále vědět všechno. Proč se usmívám, nebo právě neusmívám. Proč jím méně, nebo piji více než jindy. Proč se chvíli dívám do daleka, nebo proč se mi oči klíží dříve než obvykle... A to už jsme spolu druhé roční období.

„Tentokrát jsem tomu doopravdy hodně věřila, víš? Už jsem se začínala těšit. Chtěla jsem tě strašně moc překvapit. Jsem úplně k ničemu,“ a brečím dál jako želva, která kdoví jestli brečet vůbec umí.

„Počkej, o čem to mluvíš? Ty jsi to dostala?“ Slovo menstruace jakoby muži nedokázali vyslovit. Jejich slovník se pokaždé zmůže jen na nějaké mnohoznačné „to“. A ono „to“ ve mně vzbuzuje ještě hlubší pocit lítosti.

„Hm, zase. Každý měsíc je to stejné. Nekonečné čekání, které končí zklamáním. Už přestávám věřit. Je to všechno

k ničemu. Ty injekce a léky a měření teplot a milování podle kalendáře v předpisových polohách. Copak tobě to nevadí? Jak se mnou můžeš vydržet? Stejně si nakonec najdeš jinou ženu, která ti bude rodit děti bez problémů,“ začínám docela jednoduše hysterčit.

Jonáš mi dává tolik lásky a podpory, kolik se sám Bůh zdráhá dát, ale já se mu nedokážu odvděčit. Nijak. Našel si ve mně místo životního partnera. Nikoliv však milence nebo milovaného manžela. Moje srdce se navíc nezmůže. A jako dezert k neopětované lásce mu dost často servíruji zodpovědnost za mé vlastní nezdary. Že mi není hanba.

Jonáš však dosud nikdy neselhal. I teď je okamžitě připraven hodit mi záchranný kruh, abych se neutopila ve vlastní, nevábně zapáchající sebelítosti.

„Klid. Kateřinko. No tak, uklidni se a nebreč tolik. Vždyť je to teprve pátý měsíc. Nečekali jsme přece ani jeden, že to půjde snadno a hned. Já s tebou budu, i kdybys neotěhotněla nikdy. Slíbil jsem ti to přece. Pořád je tu ta druhá možnost. Dětské domovy jsou plné dětí, které by byly šťastné za maminku, jako jsi ty.“

„Jonáši, zadrž! Já ještě žádná máma nejsem. Nevěřím, že někdy budu. Já tomu prostě nevěřím,“ melu si svoji mantru,

která má ve mně kořeny stoleté lípy. Nedaří se mi věřit pouhým nadějím. Potřebuji jistoty, fakta, důvody a jasné vize. Jsem už taková.

ON

„Pojď sem. Pojď ke mně. To přece není důvod k tolika slzám. Nezadařilo se teď, zadaří se příště. Já tomu prostě věřím. Co bys teď chtěla? Máš na něco chuť? Nebo půjdeme raději ven? Řekni,“ vybízím moji milou, uslzenou ženušku. Opravdu bych pro ni teď snesl modré z nebe, nebo natrhal luční kvítí. Nebo vylovil prstýnek ze dna oceánu. Tedy udělal bych všechno, kromě toho posledního. Ani na dno bazénu bych se nedokázal potopit. Při takové věci totiž hrozí vniknutí vody do uší a k tomu já jsem ještě nikdy, fakt nikdy nenašel odvahu. Jinak bych ale doopravdy splnil každé přání. Jen kdyby Kateřinka nějaké vyslovila. Jen kdyby už přestala plakat.

„Jonáši, já chci dítě. Nic jinýho. Chci dítě,“ opakuje mezi vzlyky Kateřinka a to je právě to, co jí spolu s oním utopeným prstýnkem nejsem schopen dát. Co mě to začíná napadat? Že by mohla být chyba ve mně? Zatím se po kvalitě mého mužství nikdo nepídil. Ale co když to ještě přijde? Chlapi si

o vyšetřeních toho druhu vyprávějí všelijaký historky. No, snad se tomu nějak vyhnu.

„Kateřinko, kdybych mohl, udělám pro to všechno na světě. Sama víš, že v tuhle chvíli jsme zase na pár dnů vyřazeni ze hry,“ utěšuji, ale nemám zrovna nejlepší pocit z přehnaně líčeného hrdinství. Všechno na světě bych neudělal. Na ty moje spermie asi stejně budu muset nějaký doktorský oko pustit.

ONA

Devátý neúspěšný cyklus. Můj trpělivý doktor navrhuje zásadní obrat v dosavadní taktice za miminkem. Přesvědčuje mě, abychom se na tři měsíce vrátili k původní tabletkové antikoncepci, což mi dělá velkou potíž jenom poslouchat. Natož pochopit a souhlasit. Prý se tak pokusíme pro jakousi léčku na mé tělo. Zmateme ho zdáním, že po něm vlastně vůbec nic nežádáme. A až onen nenáviděný preparát nečekaně vysadíme, zareagují pak mé rozmnožovací orgány z nastalého šoku okamžitou aktivitou. Tedy možná. Snad? Budeme-li věřit, stává se to. Není to vyloučené. Je to možné, nikoliv však jisté. Vcelku přesná nahrávka na bezvěrce, jako jsem já.

Sdělit něco takového Jonášovi, to není jako bavit se o neplechách mých žáků. Abych zvládla mé rozbouřené emoce, pomáhám si neutrálním prostředím s přítomností veřejnosti. Beztak nejsou společné obědy s Jonášem v nějaké z místních restaurací žádnou extra událostí. Já se snad udržím hlasitě nevzlykat a neoponovat chlácholivým řečem Jonáše nepřiměřeně zvýšeným hlasem.

„No co, tak si počkáme a uvidíme. Tři měsíce jsou jenom drobek života, který mám s tebou před sebou. Zkusíme na

naše děťátko nemyslet a užijeme si je jinak. Za pokus to přece stojí. Nebudeš smutnit až do vánoc, že ne?“

To se mu to mluví, když se ho to netýká. Tedy týká, ale jeho těla se to netýká. Vyšetření jeho spermatu metodou populárního spermogramu totiž dopadlo na výbornou. Zato já už jsem ze vši té víry a nevíry přibrala nemálo kil, proti kterým se moje anorexie vehementně brání. Co já teď s tím? Všechno se ve mně vzpírá dalšímu jídlu. Za každé sousto sklízím výčitky záhadného podvědomí, proti kterým ztrácím můj jediný argument. Moje vlastní mateřství. Nevím, jak dál. Co bude zítra? Co budu mít na talíři? Ani čím budu žít. Ta vysněná malinkatá holčička se totiž už dokázala stát smyslem celé mé pošramocené existence.

ON

„Víš co? Odpočineme si od toho neustálého sledování a hlídání se. Budeme chvíli myslet na jiné věci. Ono to uteče, uvidíš. Mohli bychom si třeba vyjet na hory, jako jsme byli před rokem touhle dobou. Počasí už asi sice nebude nic moc, ale nemusíme přece chodit po túrách,“ navrhuji docela spontánně nejčerstvější myšlenku, která mi proběhla hlavou. Už se mi fakt nechce oplakávat naše rozmnožovací

neúspěchy. Je to měsíc co měsíc stejný rituál za ztrátu vajíčka. Přitom jich prý ženy mají na tisíce. Teď ještě ke všemu tohle! Kateřince vzali její modlitební knížku, menstruační kalendář. My tu smutníme jak nad ztrátou kreditní karty.

„Nikam nepojedeme. Nechce se mi. Stejně bude všude jenom bláto a nevlídno. Nesnáším zimu na horách. A nebudu dnes obědvat. Nemá to cenu. Cpu se, tloustnu a podívej, kam to vede. Už nevěřím těm báchorkám o tom, jak potřebuji kvůli dítěti přibrat. Nefunguje to. Nebudu jíst. Nemám proč.“ Kateřinka má jednu ze svých špatných chviliek a štve mě. Jako by nestačila úplně marná debata o těhotenství. My se budeme přít ještě navíc o jídle. Jestli přestane jíst, přestanu také. Jen ať vidí, co to s druhým udělá, když má takového partnera. Nebaví mě sedět nad talířem sám. Dívat se, jak Kateřinka napichuje po kuličkách samotný hrášek. Možná si ty kuličky dokonce odpočítává. Za ten rok, co jsme spolu, se u ní v jídle vůbec nic nezměnilo. Trošku přibrala, to jo, ale hlídá si stejně každé sousto a počítá kalorie snad i u vypité minerálky. Její krize mě dost vytáčejí.

„Jak chceš. Tak odcházíme,“ a zvedám se, abych útratu za vypité džusy zaplatil přímo u baru.

„Co je? Ty nebudeš obědvat?“ diví se docela pochopitelně moje nenapravitelná anorektička.

„Ne. Dokud nebudeš jíst ty,“ a na odpověď už nečekám.

ONA

Už je to tu zase. Sníh zatím stihl několikrát napadnout, zmizet a znovu napadnout, ale stále delší dny mu pomalu přestávají projevovat svou přízeň. Jsou to už jen nahodilé ostrůvky umouněných zbytků té bílé hmoty, které až nápadně připomínají smetiště mé víry a nadějí. Druhý cyklus po oddychové fázi, kdy jsem se pomocí barevných pilulek nesmyslně bránila tomu, co je mým největším přáním. Druhý měsíc se snažím naladit na mollovou tóninu v rytmu legata, abych vytvořila zdání absolutní pohody a správného rozpoložení pro uhnízdění oplodněného vajíčka. Zůstávám však v nejhlubších tónech durového staccatta. Nedokážu se naučit býti optimistkou.

„Zítra ráno bys už mohla vyzkoušet ten test, ne?“ připomíná mi Jonáš ještě před usnutím. Nemyslí tím zrovna test znalosti dopravních pravidel pro získání řidičského oprávnění.

„Hm, nevím. Bojím se. Není ještě brzy?“ vyhýbám se z nepochopitelných důvodů tématu, o kterém jediném jsem v posledních měsících schopna přemýšlet i konverzovat.

„Neříkal ti doktor, že pokud to nedostaneš do pátku, že se máš přijít ukázat?“ správně utkvěla v Jonášově paměti věta, kterou jsem mu před dvěma týdny sdělila. Tenkrát se mi zdálo, že se zítřejšího pátku nikdy nedočkám. Teď si s ním najednou nevím rady.

„Jo, máš pravdu. Měla bych tam ráno zajít. Učím ale od osmi. Moc se mi to nehodí.“ Tak strašně se bojím verdiktu lékaře, že bych začátek vyučování posunula nejráději už na sedmou. Měla bych tak pádný důvod nemít na doktora čas. Tento cyklus byl totiž poslední, který se se mnou rozhodl podstoupit. V případě neúspěchu dostanu doporučení do centra asistované reprodukce a soukolí našich životů bude muset změnit směr.

„Snad to nechceš nechat být? Máme před sebou víkend. Byl by zase plný nejistoty. Kromě toho jsme přece chtěli odjet na pár dnů k rodičům, když máš příští týden ty jarní prázdniny. Tak si tedy test nedělej, když nechceš. Ale nech se, prosím, alespoň prohlédnout. Stále jsi tak nedočkavá a teď tě najednou nic nezajímá? Někdy tě fakt nechápu.“

Má pravdu, muž můj. Jenom kdyby mi také dokázal povědět, jak přelézt tu bariéru strachu z dalšího možného zklamání.

„Jonáši, ještě spíš? Podívej. Říkala jsem ti, že je všechno zbytečné. Na testu nic není. Negativní. Jedna čárka. Nemá cenu nikam chodit. Jdu normálně do práce a hotovo.“ Ani nevím, jestli mě už poslouchá.

Poslouchá a hned má potřebu překontrolovat situaci: „Ukaž mi to! Udělala jsi všechno podle návodu? A jak je to už dlouho? Třeba musíš ještě chvíli počkat!“

Znám Jonáše. Jeho usilovné snažení vidět vše růžovými brýlemi mě už nepřekvapuje. Mlčky vstávám a jdu do kuchyně pro ten prokletý proužek čehosi, co v sobě skrývá celou škálu emocí.

„No jo, asi nic. Asi tam doopravdy nic není. Ale k tomu doktorovi musíš tak jako tak. Půjdu tam s tebou, jestli ti to nevadí. Počkám v čekárně, abys na to nebyla sama.“

Nedokážu si Jonáše představit v čekárně mezi samými ženami. Natožpak následné usazené vysvětlování událostí v ordinaci. Ale nemám náladu se přít. Je pro mne jednodušší

nechat se vést. I kdyby to dnes mělo být třeba do samotného pekla.

ON

Nevím, co si o tom mám myslet. Ale Kateřinku v tom samotnou nenechám. Jestli pro ni dnes mají skončit naděje na otěhotnění přirozeně, tedy díky mé přítomnosti v jejím těle, chci být u toho. A co je na tom, že budu v čekárně u ženského doktora? Doprovázím snad svoji ženu. Nemám se za co stydět. Cestou se stavím v práci a dojednám si na dnešek volno. Ať už to dopadne jakkoliv, neměla by dnes být Kateřinka sama. Mám ji rád.

ONA

Jakýmsi zázrakem je jindy přeplněná čekárna naprosto prázdná. Jsem tedy ušetřena nepříjemného čekání se strašidly v zádech. V momentě vcházím do známé místnosti s vyšetřovacím lůžkem určeným jen ženám. Při pohledu na něj mě polévá studený pot. Další překvapení z úst hodného člověka v bílém na sebe však také nenechává dlouho čekat.

„Dnes Vás prohlížet nebudu. V tomto časném stadiu bychom beztak nebyli o nic moudřejší. Sestřička provede

těhotenský test z Vaší ranní moči a uvidíme. Za chvíli Vám dáme vědět.“

Jsem vykázána tam, odkud jsem před pár minutami přišla. Jonáš vyzvídá očima. Nedožví se však víc, než: „Musíme chvíli počkat.“

A tohle dnešní jediné čekání se nakonec náramně vyplatí.

Klika cvakne, dveře letí. Nespatriíme však rozzlobenou polednici, nýbrž rozzářenou tvář sympatické sestřičky.

„Tak vidíte, dočkali jste se. Trvalo to o malinko déle, protože jste ještě na úplném začátku, ale nakonec se nám to potvrdilo. Vždyť pan doktor také hodně držel palce. Pojd'te si dál.“

Vyzývá nás oba, protože teď už v tom Jonáš začíná hrát svou rovnocennou rodičovskou roli.

„Ale pane doktore, já jsem si test zkoušela už ráno, než jsem šla k Vám, a byl negativní. Je to tedy možné? Je to jisté, že budeme mít miminko?“ Jedna věta sestřičky mě ještě přesvědčit nedokáže.

„Ano. Skutečně si myslím, že si můžeme být jistí. Jenom se v případech tak časného těhotenství musí dát testu více času. Kolikrát odečítáme výsledek až po hodinách. U Vás to

ale naštěstí tak dlouho netrvalo. Ode dneška byste tedy měla myslet na své nenarozené dítě a podle toho se chovat. Předpokládám, že asi víte, co to obnáší. Přesto Vám dáme pár letáčků, ze kterých vyčtete doporučenou stravu a základní pravidla životosprávy. K nám přijdete za dva týdny, kdy už se na Vašeho drobečka budeme moci podívat. Vystavíme Vám pak těhotenskou průkazku a domluvíme se na pravidelných kontrolách. Samozřejmě přijďte kdykoliv, když budete cítit, že se děje něco neobvyklého. Jsem moc rád, že nemusíme podstupovat náročnější cestu. Budu se na Vás těšit příště.“

Poslouchám věty, o kterých jsem snila více než rok. Teď se tu vznášejí v prostoru a patří jenom mně. Zatím se ale nedokážu radovat. Potřebuji asi čas a soukromí, abych si svůj sen mohla převést ve skutečnost. Přeložit zásilku z místa na místo. Aklimatizovat se na nové podmínky. Přijmout novou roli. Učinit změny v jízdním řádu. Přidat pár ingrediencí. Několik položek ubrat. Vytvořit seznamy a učinit souhrn. Přepnout na jiný kanál. Někde posílit, jinde ubrat. Tu přisvítit, tam zase zhasnout. Přesednout na jiný vlak. Nebo snad úplně změnit trať? Hlavně se dostat do cílové stanice. Zvládnout úlohu. Dobrat se výsledku. Najednou mi připadá neskutečně těžké to, co právě začíná. V mém břiše roste dítě. Obstojím?

Jonášův úsměv se přišpendlil v blízkosti uší a jeho obličej jakoby vypadl z obrázku v dětské knížce. *Jak se měsíček na svět usmíval*. Tak by se ona pohádka pro batolátka mohla jmenovat. Jonáš by byl stejně oblíbeným hrdinou jako dobrácký Maxipes Fík.

„Kateřinko, měla jsi mi věřit, že všechno dobře dopadne. Co tomu říkáš? Je to zázrak, vid’?“

Tak měla jsem věřit na zázraky nebo věřit Jonášovi. Nebo je obojí totéž? Jsem dezorientovaná zase o něco více. Odpovědi se mi nedostává. Jsem ráda, že se dostanu do bundy.

„No tak, copak ty nemáš radost? Tak řekni něco?“

A pak že muži nejsou upovídání. Jonášovi se to daří. Jeho měsíčkovsky dokonalý úsměv tím pranic netrpí. Ve mně probublávají tak roztodivné emoce, že kdybych uvolnila záklopku v krku, vyšel by mi z pusy namísto slov ohňostroj. Já najednou nejsem já. Připadám si jak planeta, která v jediném okamžiku změnila svoji dobře zasetou oběžnou dráhu. Zatím se necítím šťastná. Zatím se cítím zmatená.

Z chodníku před domem s ordinací lze dohlédnout k nedalekému obchodu *Baby-svět* na druhé straně ulice. Aniž by má mysl vyprodukovala jedinou spořádanou myšlenku,

zastavím se u výlohy očima. Nedaří se mi vykročit směrem, odkud jsem sem přišla. Chci tam. Obrovsky, neskutečně chci mé malilinkaté holčičce v mém bříšku dokázat, že o ní vím. Že s ní počítám. A že jsem tu pro ni. Je to nezbytně nutné. Nebo nutně nezbytné? Musím jí koupit její první věcičku. Naprosto první a zatím jedinou věcičku, která bude na tomhle celičském světě patřit jenom jí. Zavěsím se do Jonáše a přiměřeným nátlakem ho přinutím přejít se mnou silnici. Kráčíme spolu poprvé do *Baby-světa*, abychom se postarali o blaho našeho děťátka.

A tak už to budeme od této chvíle dělat pořád.

ON

Skvělý! Budu táta! To je neuvěřitelný! Já to věděl, já to věděl od samýho začátku, že to musí dopadnout dobře. Mám přece Kateřinku hrozně rád!!! Budu mít prcka. Úplně mrňavýho prcka, kterej na mě bude závislej jak alkoholik na skleničce! Táta! Vlastně už jsem táta. Zbývá pár měsíců a porodíme si naše dítě!

„No tak, Kateřinko, řekni už konečně něco! To je přece nádhera! Vyšlo to!!“ nechápu, proč Kateřinka tak zarytě mlčí. Tolik to chtěla a teď jenom mlčí. Někdy mám pocit, že se v ní

vůbec nevyznám. „Počkej, kam mě vedeš? Nepůjdeme to raději někam oslavit? Dáme si něco moc dobrého. Výjimečného a drahého, ať to stojí za to!“ Ale Kateřinka na moje plácání z radosti nereaguje a vede mě přes ulici. Aha, asi už začínám rozumět. Tady se prodávají miminkovské věcičky. Ale není přece jenom ještě trošku brzy? Vždyť jsme se to teprve dozvěděli! To už budeme kupovat vybavičku?

„Ty tady chceš doopravdy něco koupit? Už teď? Dnes?“ a zírám na svoji ženu, která má naprosto nečitelný výraz ve tváři. Takový, jaký jsem u ní ještě nikdy neviděl. Co si s tím mám počít?

„Hm, teď. Já musím Rozárce koupit něco, co bude jenom její. Aby už u nás jako bydlela. Musí tam mít něco svého. Vadí ti to?“ šeptá mi Kateřinka poblíž mého ucha, aby si její pomatenosti nevšimla prodavačka. Hledám pohledem její oči. Není to pomatenost, co v nich nacházím. Je to nadšení, pýcha, hrdost a jakási nová, hluboká, něžná láska, kterou nechala Kateřinka vyznít ve jménu Rozárka. Nemůžu si pomoci. Musím Kateřinku políbit. I před prodavačkou.

část první

Rozárka

ONA

Už několikátý den se probouzím se stejným pocitem: *Něco je jinak*. Potřebuji k tomu minuty, abych přišla na to, co je jinak. Kromě toho, že mám právě díky jarním prázdninám jako učitelka volno, neděje se vůbec nic. Tedy nic, co by bylo vidět. Trošku déle vospávám. To je pravda. Jinak, ale jím stejně mizerná jídla, jako před týdnem, nosím stejné kalhoty, denně plavu stejný počet bazénů. Se stejně nevyhraněnými pocity konverzuji a líbám se s Jonášem. Po delším uvažování musím přiznat ještě jednu ne nepodstatnou změnu. Nemilujeme se. Tedy nemilujeme se tělem. V duších se snad nic nezměnilo. Jsem přece těhotná! To je to světýlko, které mě po probuzení tak jasně svítí do očí, že nevstanu dřív, než bych si to uvědomila. A v ten okamžik se moje duše zavrtí blahem. Zavrní, začne příst jako spokojená kočka, vydávat teplo jako plamínek svíčky. Vysílat signály něžných obav.

A obavy mě spolehlivě doprovází od prvních pohybů do vzprímenější polohy až do večerního návratu pod peřinu. Ten nepřetržitý a všudypřítomný strach o živou tečku v mém bříšku. To je to, co je jinak. Sepnul se ve mně výstražný systém, který mi hlásí i tu nejnepatrnější bolístku, píchnutí

nebo jenom zaškrkání v mém lůně. Neobvykle často nahlížím do kalhotek, jestli nenesou stopy hrozícího selhání. Jestli se vůbec dá říci, že může být sledování stavu vlastního spodního prádla někdy obvyklé. Nesmím moje klíčící rýžové zrníčko ztratit. Nejen že ho mám ráda. Já za něj cítím obrovsky velkou zodpovědnost. Jsem přece jediná, kdo za všechno, co se s *rýžičkou* stane, může. Jsem vyvolená.

Také v první pracovní pondělí po týdenním prázdninovém volna probíhá vše podle nového, těhotenského scénáře. Odcházím do školy v pohodě, ale jinak. Jako kdybych konečně dospěla. Už nejsem nejisté mládě mezi zkušenými kolegy. Kyne ve mně důležitost. Mám úkol, mám poslání. Už nejsem o nic menší než kdokoliv, koho potkávám na ulici, na chodbách i ve sborovně. Nikdo o mém sladkém tajemství ještě neví, ale připadám si jako zřetelně popsaný list papíru. Stačí snad jen trošku detailnější pohled, aby se kdokoliv dovtípil. Tak moc si připadám čitelná. Snad proto zatím nikomu nic neříkám.

První hodinu učím ve třídě ve třetím patře. Těch nemálo schodů vybíhám ve stejném tempu a se stejnou chutí jako jindy. Přesto mě napadá, co se s mým *schodoběhem* stane za

pár měsíců, až bude z mého rýžového zrníčka fotbalový míč nebo pořádná pohádková řepa. Najednou se nemohu dočkat, až bude do mě vložena důvěra nepřehlédnutelná. Až se mi začnou čísi rukou přidržovat dveře či odnášet hromady sešitů. Až v tom budou všichni se mnou. I když v *jináči* budu jenom já.

Začínáme slovní rozcvičkou. Házíme si mezi sebou míčem a při každém odhození vymýšlíme slovíčka na zadané téma. Kdo neví, ten se postaví. Kdo neví podruhé, postaví se na židli. Kdo snad neví potřetí, stojí už na stole. Na odiv všem, aby si pro příště pamatoval, že nenaučit se nová slovíčka může být i ostuda. Existuje však i způsob smytí hanby. Stačí jen znovu úspěšně zaplout do hry a už je hanba o stupínek níž. Nejsem si jistá, zda jsou nastolená pravidla procvičování slovní zásoby v souladu s těmi výchovnými, ale děti to baví. Jsem ve čtvrté třídě a tady jsou žáci ještě ve vděčně hravém věku. Za chvíli je ale třeba utišit poněkud rozdováděné hlásky a zadávám písemné cvičení do sešitů. Tuším snad, co bude následovat? Nemohla jsem se rozhodnout lépe, než zadat samostatnou práci ve chvíli, kdy se mi roztáčí svět. Kolem mne se míhají různě barevné a různě klikaté blesky, hučí mi v uších a žaludek mi hlásí počínající rebelii. Utíkám ze třídy,

do které se už nikdy nevrátím. To mi ale zatím zůstává skryto ve stránkách životního příběhu, které si přečtu, až jak půjde čas. Teď běžím na toaletu a soustředím se na to nejpodstatnější. Neupadnout.

Už nemá cenu setrvávat. Nic ze mě nevychází, kolotoč kolem mne už také přibrzdí uje. Do konce vyučovací hodiny je ještě poměrně daleko. Moje kroky ale míří do ředitelny namísto zpět před lavice.

„Pane řediteli, promiňte, že ruším. Potřebuji s Vámi mluvit a myslím, že hned,“ nijak neotálím a sypu to ze sebe už ve dveřích. „Udělal se mi dost špatně a do třídy se už vrátit nemůžu. Nezvládla bych to. Hodně se mi točí hlava. Chci Vás poprosit, jestli by za mě někdo mohl vzít dnešní hodiny.“

Sympatický, černovlasý muž snědé pleti zvedne oči plné překvapení od psacího stolu. Chvilí zadumaně naslouchá a pak se zeptá: „A tušíte, co by s Vámi mohlo být?“

Přiznávám se a vůbec ne nerada: „Jsem těhotná. Víím to teprve týden. Doteď bylo všechno v pořádku. Proto jsem o tom ještě s nikým nemluvila.“

„To je dobrá zpráva. Budete mít děťátko. Z děťátka bude jednou žáček a ty my přece potřebujeme. Upřímně gratuluji.“

No, čeká Vás asi nelehké období. Měla byste jít asi rovnou k lékaři, aby Vám napsal na nějaký čas neschopenku. Zdraví Vaše a Vašeho dítěte je teď nejdůležitější. S námi si hlavu nedělejte. Nějak se zařídíme, aby tu němčina neskomírala. Běžte a dejte nám vědět, jak se Vám daří.“

Zlatý člověk na místě, kde mu to nejen sluší. Umí být milý, tenhle pan ředitel. Měla jsem ale štěstí, že kancelář jeho zástupkyně byla zrovna prázdná. Té to u jejího stolu tolik nesluší. Ona se na nás totiž neusmívá. Ona vidí potíže i tam, kde nejsou. Ona by mne sjela pohledem a nejspíš by pronesla: „No, to snad ne! Další těhotná učitelka? Vždyť už máme na prvním stupni dvě!“

Díky. Nevím komu, ale díky, že jsem směla vstoupit rovnou do ředitelny.

V rukou svírám moji první neschopenku a ty ruce se mi třesou. Nevím si rady nejen s tím prapodivným formulářem. Nevím najednou, jakým směrem se vydat. Co mám dělat. Na co myslet, abych nezešilela z pocitu, že je moje mateřství prozatím tak krutě křehká záležitost. Nevolnosti se prý v prvním trimestru a obzvláště u prvního těhotenství daly očekávat. Pár zkušených rad pro snadnější start do každého

dne by mělo pomoci. A hodný pan doktor umí poradit. I když z vlastních zkušeností jistě nečerpá. Vstávat pozvolna. Zakousnout něco malého ještě v posteli, dříve než se spustí nohy na podlahu. Jíst častěji v menších dávkách. Nenutit se do jídla a pití, které mi na první dojem takzvaně nevoní. A šetřit se. Proto také ta neschopenka. Jo, nic z toho přece není naprostá novinka. Jenomže to všechno ještě nemusí být záruka, že touhle ulicí budu v listopadu kráčet s načančaným kočárkem. V ordinaci padla i jakási výstraha. Něco podobného, jako když slýchávám v rádiu, aby řidiči dbali na možnost tvorby ledovky. Nebo aby se lidé v záplavových oblastech připravili na blížící se přívalové srážky. Já, jako čekající maminka po ne úplně spontánním otěhotnění mám ostražitě sledovat všechny projevy mého těla a v případě jakýchkoliv pochybností neváhat a přispěchat. V tom nejméně vítaném případě by se mohlo jednat i o nežádoucí špinění nebo dokonce krvácení. To jako, že by mi moje rybízová kulička měla utéct? NIKDY! To se nikdy nesmí stát. I kdybych měla samotného Boha prosit o pomoc. Moje jediné srdce už se za těch několik dní dokázalo rozdělit na dvě menší. O nic méně výkonná. Ta první půlka má ráda Jonáše, ta druhá miluje Rozárku. Ztráta by pro mne znamenala

smrtelné zranění právě v tom prostoru, kde se moje dvě srdce právě snaží uzavřít dohodu o vzájemné toleranci, přátelství a spolupráci.

„Dobrý den, zavolala byste mi Jonáše z dílny?“ prosím postarší paní vrátnou, se kterou se nevidím poprvé. Nemohla jsem jít jednoduše domů. Musím se svěřit a nebýt v tom i *v tom sama*.

„Zavolám, zavolám. Počkejte si. Může to chvílku trvat. To víte, někdy je třeba rychle sehnat záskok, aby pece nezůstaly bez dozoru,“ vysvětluje mi ta milá paní v kukani něco, co přece dobře vím. Nedělá mi ale problém uposlechnout jejích pokynů. Má tak nějak přirozenou autoritu, řekla bych. Poslušně si sedám k nevelkému stolku se spoustou reklamních letáků. Přeju si, aby pece tentokrát směly zůstat na pár minut bez dozoru.

Moje přání bylo zřejmě vyslyšeno, protože Jonáš sbíhá schody ještě než si stačím připravit vhodnou větu, která by obsahovala všechny nové informace tohoto dne.

„Jé, co tu děláš? Jak to, že nejsi ve škole? Děje se něco?“ Je fajn, že první promlouvá on. Teď mě stačí jenom zformulovat odpověď a to je vždycky snazší než vlastní

výpověď. V duchu děkuji. Nádech a: „Jonáši, byla jsem u doktora. Udělalo se mi v práci trochu špatně.“

Záměrně se snažím o mírnější výraz *trochu*, i když mám na jazyku *dost*. Nechci Jonáše příliš vylekat. Není to snad důkaz, že ho mám ráda? Tak proč nad tím proboha stále tak pochybuji? „No, a mám zůstat doma. Zatím nevím, jak dlouho. To se uvidí až při příští kontrole. Jonáši, nevíš, co s těmi papíry mám dělat? Nějakou část mám asi dát do kanceláře školy, ne? A to musím ještě dneska? Já jsem ještě nikdy neschopenku neměla.“

Zatím řeším jenom věčné problémy. K těm citovým, k tomu sžíravému strachu se tady na té studené, nevlídné chodbě jaksi nemohu odhodlat.

„To je moc dobře, že budeš doma. Jsem rád. Ten zmatek a stres ve škole, to by pro Tebe teď nebylo dobré. Mojí mamince prý bylo také dost špatně, když mě čekala. To je asi normální. Běž v pohodě domů a já ti do školy s těmi papíry klidně skočím, až tu skončím. Zvládneš cestu sama?“

Trošku mě rozhodí zmínka o mamince, ale jinak jsem ráda za každé slovo. Kývám hlavou na souhlas a očima plnýma ustrašených důlků se dívám do očí Jonášových. Roste ve mně další bublina obav. Vidím jeho starostlivost a nadšení

z nastávajícího otcovství. Bojím se, abych ho nezklamala. Můj strach nabírá na objemu jako kaše v pohádkovém hrnci. Já neznám to správné zaklínadlo, kterým bych mohla jeho drzou rozpínavost zastavit.

ON

To je prima, že bude Kateřinka doma. Na začátku je to určitě to nejlepší. Byla v posledních dnech taková jiná. Možná unavená, ale zvládá přitom všechno jako dřív. Spíše nejistá. Poznám to. I když nic neříká. Pořád odbíhá na záchod a já mám pokaždé strach, že se vrátí uslzená, jako tomu bývalo celý minulý rok. Určitě se také bojí, že se ještě něco stane. Že to dostane, nebo tak něco a šance na miminko zmizí. Pořád si nemůžu zvyknout, že je tu s námi už doopravdy nový život. Nic není vidět. Je to takové moc abstraktní. Kateřinka tomu už ale říká normálně jménem a dokonce koupila první obleček. Takové miniaturní pyžamko s medvídky. Mě se to zdá ještě příliš brzy. Co kdyby náhodou ještě přece jenom všechno nedopadlo? Nechci jí brát naděje a radost, tak nic neříkám. Nelíbí se mi ale, že vůbec nic nezměnila. Dál chodí do bazénu a plave svých šedesát. Přitom jí jenom samou zeleninu a ovoce. Místo aby víc myslela na to, že krmí už

i naše dítě. No, snad se to teď změní, když jí nevolnosti nedovolí takové tempo. Měl bych si s ní o tom jídle promluvit. Nesmí se stát, že by ta její anorexie ohrozila naše miminko. To přece musí pochopit i ona.

„Kateřinko, už jsem doma. Jak je tobě? Už ti není tak špatně jako ráno? Ve škole jsem ti to zařídil a paní zástupkyně tě pozdravuje.“ Díky našemu skromnému bydlení vidím Kateřinku hned od vstupních dveří. Leží na pohovce a čte nějakou hodně tlustou knížku.

„Ahoj, dobrý. Už je to dobrý. Díky moc. Po zástupkyni se mi fakt nestýská. Ale když mě pozdravuje, tak snad nebyla tak kyselá jako bývá.“

„Ne. Nebyla. Třeba to bylo spíše tím, že já jsem muž. Nezdá se mi totiž tak sebevědomá, aby byla ostrá na každého, koho potká. Dovoluje si určitě jenom na ženský, které má pod sebou ve sborovně. Co ty? Jedla jsi něco?“ opatrně začínám téma, na které se dnes hodlám s Kateřinkou pobavit.

„No, moc ne. Čekám s jídlem na tebe. Znáš mě přece. Nevím, co bych měla jíst. Měla jsem ale pomeranč a jablko,“ popisuje Kateřinka svůj obvyklý jídelníček a mě se svírá

srdce. Takhle to přece dál jít nemůže. Taková strava nestačí ani samotné Kateřině, natož pak dvěma v jednom těle.

„Teď si uděláme špagety a ty začneš pořádně jíst. Vždyť tohle je hrozně málo. To musíš uznat sama. Každý den budeme spolu obědvat. Někdy si někam zajdeme za naše obědové lístky z práce, někdy můžeš uvařit ty doma. Ale budeme jíst spolu. A k snídani bychom mohli nakoupit různé druhy müsli, které máš ráda, abys to mohla střídat. Ovoce si klidně jez dál, ale ne jako hlavní jídlo.“ Jsem možná trochu více přísněj, ale musím. Kateřina se prostě musí vzpamatovat a přestat se vymlouvat na ty svoje výčitky v hlavě, které jí nedovolují jíst jako jedí ostatní.

„Počkej, nepřeháněj! Já nevím, jak to zvládnou. Nedokážu sníst všechno, co mi dáš na talíř. Je mi jasný, že musím něco přidat. Rozhodně ale nepočítej s tím, že si s tebou dám kdejakou omáčku nebo řízek. Jdu udělat ty špagety, když chceš. Já je mít nemusím.“

Neuvěřitelný. Ona snad nic nepochopila!

„Kateřino, nejde už jenom o tebe! Ty jsi teď zodpovědná i za to, jak poroste naše dítě. Snaž se se sebou něco dělat. Já ti můžu pomoci akorát tak, že budu jíst a nakupovat s tebou. Ty ale musíš sama pochopit, proč je to tak důležité. Máš v sobě

i moje dítě, jestli nevíš. Tak se podle toho chovej.“ Musím odejít a v našem malém bytě není kam jinam, než do koupelny. Je mi všech slov líto, ale bylo to nutné. Nestojím však o další hádky. Také mi nedělá zrovna dobře, když vidím Kateřinu tak zničenou. Jdu se oholit.

ONA

Páni, chutná mi! Bez výčitek si pochutnávám i na tom, co bývalo dříve na listině zakázaných potravin, kterou pro mne s pečlivostí sobě vlastní kdysi vystavil můj nezkrotný vnitřní našeptávač. Anorexie má totiž svůj hlas. Naprosto jasný a zřetelný hlas, který neumí nic jiného, než zakazovat a vyčítat. Nedá se přeslechnout. Nedá se vypnout. Je neustále ve střehu a kontroluje každé sousto své oběti. Ve mně se zabydlel, bude tomu už dobrých deset let. Ve své vytrvalé přičinlivosti za tu dobu nikdy nepolevil. Až teď. Teď se mi daří jej neslyšet. Víím, že tam je, ale dokážu se postavit jeho tyranii a hájit tak právo na dobroty pro moji Rozárku. Proto se mi to daří. To ona je ta, která smí plnit své nenasytiné břicho všemi laskominami světa. Já zůstávám jen prostředníkem. Ale je to fajn.

Moje břicho stále více naplňuje právě ona. Rozinka moje malinkatá. S láskou, která svou hloubkou a mocí předčila všechny moje představy o mateřské lásce, jí posílám hned dvě sladké snídaně. Ta první neodpovídá zrovna zásadám zdravé výživy, ale Róza si nestěžuje. Tak co má být? Ještě v peřinách spolu spořádáme slušnou porci bábovek, koláčů nebo perníků, abychom si pro jejich řádné trávení vzápětí dopřály další hodinku sladkého lenošení. Ještě před odchodem na sluníčko si nasypeme misku cereálií, které nejlépe chutnají s jogurtem. Tentokrát už vybíráme rozumněji, čistě bílý. A na vycházku je třeba připravit svačinu, protože suché pečivo posháněné kdesi cestou by naše potřeby jenom ošidilo. Nešetříme šunčičkou, tu paštičkou, jindy zase sýrem. V duchu představujeme nějaké klidné místečko, kde se do připravené dobrůtky zakousneme. Však do oběda s Jonášem je ještě daleko! Ten si dáme až po jeho pracovní směně. Následovat bude horká čokoláda, na kterou v poslední době nedáme dopustit. Naše nestoudné obžerství dozná konce až s večeří. Taková pizza nebo čerstvý chléb s tuňákem! To bývá ta správná tečka. Dopřávám Rozárce všeho, co jsem sama sobě nedopřála spoustu let. A s láskou. S obrovskou láskou.

Rozárka mi to také náležitě vrací. Roste jako z vody. I když tohle zaběhnuté rčení mi moje hlava nebere. Rozárka přece neroste z vody! To moje vítězství nad anorexií jí dává sílu růst. Kdyby byla pravda, co si kdejaké pořekadlo říká, nemusela bych v sobě krotit ten živel cizího hlasu. I když on nějak podezřele snadno zalezl do kouta a jenom sem tam nám z uctivé vzdálenosti nahlíží do talíře. Víím, že tam je, ale starosti si o něj nedělám. Nepřemýšlím o tom, zda jednou z kouta vyleze, aby se posadil na trůn a opět kraloval. Teď mám v sobě Rozárku. Co je víc! Jsme spolu už šestý měsíc! Už neodbíhám na záchod každou hodinu, abych zkontrolovala barvu mého spodního prádla po každíčkém píchnutí tam, kde předpokládám příbytek mé maličké. Už se nebojím, že mi v okamžiku uteče. Už si jenom užívám hojnosti dobrého jídla, hrdosti z mého kulatého břicha, radosti z častého vrtění mého kořátka, občasných bolestí v zádech, ale i velmi, velmi něžného milování s mým mužem. Už nechodím do práce, neběhám ani neplavu. Můj život plní láska a všechno, co dělám, dělám z lásky k Jonášovi a z ještě větší lásky k Rozárce.

ON

Kateřina je skvělá! Obdivuji ji, jak zvládá nosit tak veliké břicho. A to ještě zbývají celé tři měsíce! Už teď ale vypadá, jako by měla zítra rodit. Sluší jí to! Miluji ji pořád víc. Za všechno. Opravdu si dala říct a dala se do jídla. Klidně si se mnou dá i zmrzlinu a tu dříve nikdy nejedla! Asi má ty těhotenské chutě, jak se říká. Anebo to prostě potřebuje. Jí o hodně více než dříve a skoro ničemu se nevyhýbá. Teda snad jenom knedlíkům. Ty fakt ještě neměla. Přitom nijak neztloustla. Teda, jestli se to dá přes to rostoucí břicho vůbec poznat. Myslím, že Kateřince hodně pomohla také knížka, kterou jsem jí koupil hned, jak zůstala kvůli těhotenství doma. Přečetla ji snad už třikrát a pořád do ní nahlíží. Ukazuje mi v ní na obrázcích, jak je naše miminko zrovna velké. Co se mu v kterém týdnu vyvíjí, jestli už slyší, nebo jestli má už otevřené oči. Není to ještě zdaleka hotové dítě, jak bych si představoval, ale je to zajímavé. Taky jsme si v týhle chytrý knížce pro budoucí rodiče hned na začátku přečetli všechno o potížích, které by nás mohly potkat. Tedy Kateřinku. Já bych zase jenom přihlížel. Nic z toho se ale naštěstí nekonalo. Kateřinka tak mohla být klidnější, když zrovna něco divného cítila a nevěděla si s tím rady. Byl to dobrý nápad, že jsem

pořídil tuhle knížku. Určitě to ji nastartovalo i v tom jídle. Podle popsaného doporučeného jídelníčku pro těhotné totiž zjistila, že ničeho u ní není moc, a že může s klidem svoje porce minimálně ztrojnásobit. Alespoň něco jsem pro naše dítě udělal, když mi jinak nezbývá nic jiného, než přihlížet. Třeba když nemůže v noci spát, protože se Róza v jejím bříše moc vrtí. Vážně je to někdy úplné vlnobití, co ta malá Rozárka dokáže. Někdy se mi zdá, že ji uklidní moje ruka, kterou rozbouřené břicho hladím. Ale třeba je to jenom náhoda.

Přál bych si, aby to rychleji utíkalo. Kvůli Kateřince, to hlavně, ale trochu i kvůli sobě. Chybí mi sex. Pořádný sex. My se občas s Kateřinkou pomilujeme, to jo, ale pořád je to takové opatrné. I já mám strach, abych něco neprovedl. A beztak je to divnej pocit. Připadá mi, že jsem moc blízko u miminka a nedokážu se úplně uvolnit. Do Kateřiny se udělat nedokážu. To musím ven. Já vím, že ženský to mají těžký, ale pro chlapy to těhotenství taky není zrovna jednoduchý. Těším se na Kateřinku po porodu. Mimčo bude pěkně vrnět v postýlce a my si to spolu pořádně užijeme. Už aby to bylo.

ONA

„Co myslíš, v jakém okně bude moje kytky?“ neskromně doufám, že darovat květinu po porodu je jakási nepsaná povinnost pro všechny novopečené tatínky. Bloumáme s Jonášem kolem porodnice. Já trochu závistivě nahlížím do oken, jestli za nimi nespátím alespoň kousíček toho vzácného dění kolem novorozeňátek. Večerní procházka do těchto míst se už stala naším rituálem. Za několik dní bych také měla být za zdí. Těšit se z voňavých kvítek a konejšit naši ještě voňavější Rozárku.

„Hádám, tak třetí zprava. Tam to teď vypadá na téměř prázdný pokoj. Dokonce se tam ani nesvíí. Chtěla bys být na pokoji sama?“ ptá se mě Jonáš na něco, o čem se mi nelehko povídá. Jasně, že bych vedle sebe nechtěla mít cizí uplakaná miminka. Ani jejich maminky, které se určitě budou předhánět v líčení svých porodních zážitků. Mít tak pokojíček jenom pro sebe a moje miminečko. Je to tak smělá představa, že se ji před Jonášem bojím vyslovit. Nadstandard si nemůžeme dovolit. Tedy asi. Jonáš totiž s žádným podobným návrhem dosud nepřišel. Určitě by nám to soukromí, do kterého by i on mohl vstupovat v kteroukoliv dobu, dopřál, kdyby mohl. Je to také moje hloupost, že se nezajímám o stav

našeho účtu. Trošku se stydím, že jsem po splacení našeho bytečku přišla do manželství s nulou. Tak se o penězích nezmiňuji. Důvěřuji Jonášovi, že on má potřebný přehled. Tak ráda bych ale zpívala Rozárce písničky od jejího prvního probuzení a špitala jí ta nejněžnější slovíčka, která se ve mně hromadí jako spadané listí pod stromy. Je totiž listopad.

Moje odpověď na Jonášovu otázku proto musí být šikovně vyhýbavá, abych jej svými nepřiměřenými požadavky nepřivedla do zbytečných rozpaků: „To se uvidí. Třeba budu mít štěstí a porodnice bude zrovínka prázdná, až se naše slečna rozhodne juknout na mámu a tátu. Kéž by se jí už zachtělo. Nějak ji nemůžu unést. Pojd', sedneme si tamhle chvíli na lavičku.“ Oddechuji po pár metrech pomalé chůze jako ještě před necelým rokem po deseti uběhnutých kilometrech. A kupodivu mi to nevadí. Přestože jsem vždycky tolik dbala o mou kondici. Jsem přepnutá na totálně jiný režim. Chvílemi se divím sama sobě, ale pro Rozárku bych udělala mnohem víc, než se jen vzdala své vypocené fyzičky a držela našeptávače anorexie v šachu. Maminkovská láska nezná žádná *NE* a já tento fakt pouštím zcela přirozeně do svého života.

Že by? Je pátek večer. Míchám těsto na bábovku k zítřejší snídani a už poněkolikáté mě pořádně dlobne v zádech. Ještě nic neříkám, ale zmocňuje se mě podivné vzrušení. Jako když jsem kdysi jako pětiletá holčička věděla, že do příchodu očekávaného Ježíška zbývá už jen pár hodin. Možná jsou to už také jenom hodiny a já se konečně dozvím, jaké oči a vlásky a pusinku a prstíčky a... má ta naše holčička. Je to holčička. Tvrdila bych to, i kdyby mi to neprozradil ultrazvuk. Prostě to vím a basta.

Tohle už je ale divné. Nesleduji čas, ale břicho se mi svírá už poněkolikáté. Jak dlouho se peče bábovka? Že už bych ji měla vytáhnout z trouby? Potom to může být slabá hodinka a za tu dobu se mi vícekrát podlomily nohy nečekanou bolestí.

„Tomáši, zdá se mi, že se něco děje.“ Sedám si k Tomášovi na pohovku, poté co jsem vysvobodila naši sladkou snídani z pekelného zajetí.

„Cože? Fakt? Máš bolesti? Jak dlouho? A jak často?“ chrlí Jonáš otázky jak sopka lávu, zatímco mě se hlavou honí rej neuspořádaných myšlenek o všem, co se asi stane. Co se má stát. Co se musí stát! I kdybych teď strachy nedokázala přemýšlet vůbec, naše děťátko se musí narodit. Ze mě narodit. Tak proč tu věším hlavu a hledám úkryt pod Jonášovou paží?

„No, už to asi nepřestává. Ale já nevím. Nepoznám, kdy už je to doopravdy a kdy jsou to jenom poslíčci. Promiň,“ omlouvám se, protože cítím zodpovědnost za všechno, co přijde. Přitom jen velmi matně tuším, co by mělo následovat. Z knížky se rodit naučit nedovedu.

„Připravím ti vanu. Píšou přece, že teplá voda nepravé bolesti rozežene. Uvidíme tak, jestli už opravdu začíná porod.“

Ach, ten Jonáš. Má to nastudované lépe, než kdejaká těhule. Jenomže mě vůbec neuklidňuje představa, že budu rodit podle manuálu napsaného v knihách. Naopak. Spíše mě to znervozňuje. Co když si se mnou Rozárka udělá, co se jí zachce? Nějak ztrácím víru ve vrozené ženské instinkty. Když ale budu poslouchat toho klidnějšího z nás, a tím Jonáš bezesporu je, vždyť s jeho tělem se také nic neděje, mohla bych snad dostat pod kontrolu tu vzrůstající paniku ve mně.

„Jo, udělej mi vanu, prosím. Ale ne moc horkou, bojím se o Rózu.“

A za chvíli už rozháním s pomocí mého oblíbeného živlu to, co se rozehnat nedá.

K ránu sjíždím výtahem našich dvanáct pater, abych se jím při návratu nechala vyvézt o pár kil lehčí a o milovaného

človíčka bohatší. Na to myslím, když mačkám knoflík *suterén*.

Ztrácím síly. Tolik bych chtěla být více nápomocna a pokusit se urychlit ten šílený proces rodičího se života. Nedokážu ale vůbec nic. Moje odhodlání a euforická nálada ze dne se s večerem vytratily. Došla mi vůle. Mé tělo trpí nedostatkem. Mám hlad a žízeň. Nevyšťourám v sobě už ani zbyteček energie, abych se udržela na nohou, nebo abych došla do sprchy. Natož abych si od bolestí ulevovala pohupováním na míči. To všechno jsem odpoledne zkusila, ale výsledek mě zradil. Bolesti sílily dál. Jak jsem si mohla bláhově myslet, že se jich podobnými praktikami zbavím? Nerodím snad? Copak porod nebolí? Vzдалa jsem tedy jakékoliv pokusy o zdánlivou úlevu a ulehla na lůžko, ze kterého už nehodlám vstát. Od chvíle, kdy mi byl otřesně neurvalým způsobem propíchnut plodový vak a napíchnuta žíla pro nepřetržitý přísun oxytocinu, si připadám jako těžce poraněné zvířátko. Jsem na úrovni té nejprostší živočišné existence. Můj mozek nevykazuje žádnou rozumovou činnost. Ve chvílích vrcholících kontrakcí kvikám, sténám, chroptím a následně upadám do vteřinového, ale milosrdného

bezvědomí. Nevnímám čas. Ztrácím iluzi o prostoru a dění kolem mne. Propadám se do nejhlubší podstaty mé bytosti, kde jsem jen a jen já a zoufalá touha přestát. Zapomínám dokonce i na Rozárku. Chci jenom přežít. Chci z toho ven. Chci, aby to přestalo. Dva neviditelní obři se usadili na mé pánvi a přetahují se o přiléhající kyčle. Trhají mě vejpůl. Nemám šanci uniknout. Drtí mi kosti takovou silou, že sami potřebují mezičas pro vydechnutí. Ten je však zatraceně krátký. A jsou tu zas a stále nemají dost. Není to moje láska Rozárka, kdo mi působí nepředstavitelná muka. Tu před nimi úspěšně schovávám v měkkém polštáři mého obrovského břicha a jsem přesvědčená o jejím pohodlí. Snažím se ji chránit, místo abych jí chtěla uvolnit cestu ven z mého těla. Všechno špatně. Dělán všechno špatně. Ale když to tak bolí a mě se chce tolik spát. Nedokážu si poručit. Odevzdaně ležím a moje zmatená mysl se soustředí na jediné – uniknout ve vzácných minutách mezi kontrakcemi do vysvobozujícího spánku. Její snažení je ale marné. Obři jsou tu pořád.

Bože, ne, co je to? Jeden z obrů mi vklouzl do břicha a teď se dere ven! Trhá mě tam dole! Jsem bezmocná. Nemohu to zastavit. Co ze mě zbude? Volám o pomoc. Najednou je ve mně zpátky můj hlas a křičí: „Už to nejde vydržet!“

Sestra mě sjede pohledem na místech, za která bych se normálně k smrti styděla. Pak spokojeně, bez známky vzrušení pronese: „Začínáte rodit. Přesuneme se na sál.“

Jak přesuneme? To jako, že mám vstát a dát se do pohybu? Nesmysl. „Uááááá! Už zas!“ A víc už říci nestíhám.

„Dýchej. Rychle a krátce prodýchávej,“ mluví na mě Jonáš. On tu ještě je? Vůbec jsem ho dosud nevnímala. Ale dýchám. Prodýchávám. Jinak to ani nejde. Jinak by mě vlezlý obr roztrhal na tisíce kousků.

Jsem na nohou a obcházím porodní stůl. Ještě prý dvě kolečka, abych se více otevřela. Nechápu. Mám pocit, že je ve mně kráter jako po dopadu meteoritu. Ale chodím a Jonáš za mnou oddaně pošupuje stojan s kapačkou. Vtom děs! Vyjelo ze mě něco, co ze mě vyjet nemělo. Jsem zoufalá, nešťastná. Hanbou bych se propadla.

„Jonáši, asi jsem se pokakala.“

Chovají se snad všechny rodičky jako tříletá batolata, když tu sestry s naprostou samozřejmostí uklízejí podobné spouště?

„To nic. To je normální. Za to nemůžeš,“ zachovává klid Jonáš a pode mnou už je opět čisto.

„Tak si vylezte nahoru a dáme se do toho,“ povzbuzuje mě ona hodná sestřička, kterou jsem před chvíli degradovala do role *záchodbáby*. „A budeme tlačit, až to přijde. Ano?“

Jsem tam, kde mám být, a panikařím: „A jak mám tlačit? Kde?“ Odpovědi už se ale nedočkám. Tsunami dorazilo do mého břicha a tlačí před sebou moje dítě. Dělam něco, co jsem nikdy nedělala. Prý mi to jde skvěle. Víím jenom, že bojuji za naše děťátko. Za Rozárku. Že musím. Tak při druhé vlně tsunami přitlačím víčka ještě těsněji k sobě a sílu všech molekul mého těla soustředím do toho nestydatého bodu mezi nohama. Zavřené oči vidí ten proud energie jako proud běsnícího vodopádu. Jako vichřici, která bere všechno s sebou. Bere s sebou i mé dítě. Rozárka vyklouzla z mého těla a já se ztrácím v mlze neskutečné lásky a něhy. Obři prohráli. Ale díky za pomoc.

Probouzí mě sestra, která roznáší teploměry. Pokud si vzpomínám, dochází k tomuto nepochopitelně časnému rituálu v nemocnicích kolem šesté. To by znamenalo, že jsem mohla spát přibližně dvě hodiny. Nezlobím se na pracovitou sestřičku. Stejně to nebylo nijak valné spaní.

Neustále se mi zjevoval obrázek připomínající Marii s Jezulátkem. Nebyla to však Marie. Byl to Jonáš, kdo držel v náruči nahé novorozeňátko a na rtech měl úsměv jak z božích obrázků. Začínají se mi bystřit smysly. Vždyť je to pravda! Nejsem v obyčejné nemocnici, na kterou jsem z mého dlouhého pobytu po dopravní nehodě celkem zvyklá. Jsem v porodnici a to novorozeňátko byla naše Rozárka. No jasně. Ten obrázek ze sna je fotokopií skutečnosti, která se udála před pár hodinami.

Rozhlížím se po pokoji a napočítám tři miniaturní dětské postýlky. Žádná z nich však nestojí u mé postele. Je tu také odpovídající počet ještě podřimujících maminek. Kde je moje dítě? Vrací se mi silný, naprosto nový, ničím nenapodobitelný pocit z noci, kdy mi Rozárku položili na holé břicho a hlavičku jí přistrčili k blízkosti mé odhalené bradavky. Jak koťátku čumáček do misky s mlékem. Byla tak příjemně teploučká. Trošinku vlhká od prvního mytí, přikrytá bílou plenou. Voněla těmi nejkrásnějšími vůněmi světa. Najednou jsem nevěděla, co si mám počít. Jak jí sdělit celou moji obrovskou lásku k ní a nevynechat ani kousíček. Jak jí vyjádřit obdiv a pýchu nad její drobounkou dokonalostí. Hladila jsem ji po mokrých černých vláskách a šeptala jí

jenom její jméno. Navíc jsem se nezmohla. Byla jsem příliš dojatá.

A teď tu není. Jak může být najednou tak daleko ode mne, když ještě včera byla ve mně? Moje jedinečné vzpomínky na naše první setkání mi kalí strach. Jdu ji hledat.

Dlouhá chodba mi nabízí jen dvě možnosti. Mohu se dát vpravo, ale tam bych brzy narazila na vchodové dveře oddělující toto oddělení od zbytku světa, nebo vlevo, kde může být cokoliv. Vydávám se vlevo a byla to správná volba. O několik metrů dál nacházím otevřenou místnost s několika postýlkami, nad kterými bdí dva bílí andělé. Některé sestřičky tu mají bílé oblečky. Hned mi věnují náležitou pozornost.

„Copak paní Horová? Běžte si přece odpočívat a Vaši holčičku nechte dospát. Je ještě celá omámená z Vaší noční medikace. Ta se nám ještě o mlíčko hlásit nebude.“

„Ale já chci mít Rozárku u sebe,“ namítám a nehodlám odejít bez postýlky. Nesetkávám se však s porozuměním.

„Nebojte, my vám Rozárku přivezeme hned, jak se probudí.“

„Ne, vezmu si ji k sobě,“ a už mám madlo v rukou. Couvám se svým pokladem a kupodivu se mě nikdo nesnaží zadržet. Jsem přece máma. Kdo je víc!?

Nemohu odtrhnout oči od zázraku! Rozárka je překrásné, čist'ouneké miminko. Ani náznak, že by se den a noc jakkoliv trápila. To já na rozdíl od ní jistě známky poškození neschovám. Ale neřeším to. Jen se dívám a srdce mi přetéká. Mám ukrutné nutkání něco udělat, nějak tu lásku pustit ven. Nejraději bych Rozinku přiložila k prsu a nabídla jí tak to nejcennější, nejlahodnější a nejpotřebnější, co by teď mohla potřebovat. Moje prsy jsou připravené a přímo škemrají o okamžité použití. Sem tam jim unikne kapička. Měla bych ale počkat, až se Rozárka dospí. Dívám se. A přemýšlím.

Jsem máma. Jsme rodina. Už to nikdy nebude jinak. Tenhle človíček už bude napořád se mnou. Už nikdy nebudu sama. Už nikdy nebudu myslet jen sama na sebe. Nedostala jsem panenku pro potěšení. Porodila jsem dítě, abych tu pro něj byla. Zvládnou to? Rozárka je jako překrásný malovaný obrázek, přes který kdosi načmáral jedinou, váhavou šmouhu. To *napořád*. Děsí mě to *napořád*. Už ani jediný den nebude jako dřív. O samotě nebo s Jonášem. Je tu Rozárka a bude si žádat své. Těším se na to a zároveň mi naskakuje husí kůže. Je to nečekaně náhlá a zásadní proměna. Už zase jsem

zmatená, už zase jsem někde mezi. Dokážu já být vůbec šťastná?

Jedna emoce se přelévá přes druhou a dohromady tvoří koktejl nedefinovatelných chutí. Láska a obavy. Jedno bez druhého asi existovat nemůže.

ON

„Dobrý den, chtěl bych uvázat větší kytku, prosím,“ stojím před pultem se vším, co kvete. Nevím si rady. Postarší paní prodavačka asi chápe mé rozpaky a s přehledem se chopí své role.

„Pro jakou příležitost by měla kytice být, jestli se mohu zeptat? A máte alespoň přibližnou představu, kolik jste za ni ochoten utratit? To abychom věděli, po čem se tak můžeme porozhlédnout,“ dodává na vysvětlenou a já poprvé cítím tu pravou otcovskou pýchu. I když mívám s komunikací s neznámými lidmi dost problém, teď se chlubím beze studu a moc rád.

„Pro ženu. Do porodnice. V noci se nám narodila holčička.“ To je paráda, tohle říkat. Cítím se jako řidič Formule po úspěšně odjetém závodu. Vůbec nepřemýšlím nad mírou zásluh. Přestál jsem skoro čtyřiaadvacetihodinovou

šichtu Kateřince po boku. Po slabých dvou hodinách spánku jsem už zase na nohou. Mám pocit hrdinství, i kdyby si někdo jiný chtěl myslet něco jiného.

„No, to gratuluji. První dcerka?“ vyzvídá dál paní prodavačka, ale mě to nevadí. Prostě se mi chce sdělovat moji radost. Na tom snad není nic špatného!

„Hm, první. Rozárka se jmenuje. Ale teď co s tou kytkou? Hlavně žádné karafiáty, ty moje žena nemusí.“

Vybíráme, přikládáme, nahlížíme ze všech stran, konzultujeme vhodnost barev. Znovu vybíráme, přikládáme, doplňujeme potřebnou zeleň a volíme tu nejsprávnější stuhu. Jsem nadšený! Po dobré půlhodině už zbývá jen vykalkulovat celkovou sumu a odnáším si pugét, jaký jsem ještě nikdy v rukou neměl. Kateřinka si ho bez debat zaslouží.

Na zpáteční cestě do porodnice se mi znovu všechno v myšlenkách vrací. Bylo to dlouhé a únavné. Já ale jako zázrakem žádnou únavu necítím. Jsem nabuzený euforií. Kdyby bylo třeba, odtáhl bych třebas i nákladák. Ty přívaly energie mě ženou stále rychleji. Nic už na světě nemůže být lepší, než je. Kateřinka to dokázala! Nebylo pro mě snadné, dívat se na její bolest, když jsem nemohl pomoci. Byl jsem

nejdřív dost bezradný. K večeru už jsem pochopil, že mne stejně asi příliš nevnímá, a tak jsem si chvílemi i trošku zdříml. Nemohl jsem přece pořád Kateřince radit a nutit ji do pohybu, když jsem viděl, jak ji to zmáhá. Taky byla unavená a tak většinu času proležela v té jejich „vzdychárně“, jak se tomu říká. Ještě, že jsme tam byli sami. Normálně tam mohou spolu být i dva páry, ale to si vážně neumím dost dobře představit. Je to všechno takové intimní. Chvílemi i nechutně špinavé. Nemusel bych při tom všem vidět cizí ženskou. Ale my jsme měli štěstí. A jak Kateřinka nakonec Rozárku vytlačila, to koukal i sám doktor. Na druhé zatlačení byla Róza venku. To bylo fantastický. Panebože, já se na obě tak těším.

„Tak co, otče, jaký to bylo? Nesesypal ses jim tam?“ vítají mě moji kámoši v práci. Mohlo mi být předem jasné, co je bude asi zajímat nejvíc. Jsme tu na šatně samí chlapi, takže si neberou žádné servítky a jdou na věc pěkně zostra: „Co ta tvoje? Budeš z ní ještě vůbec něco mít, když jsi ji viděl takhle? Prej je to dost drsný a bere to chlapům chuť na sex.“

Ach jo, co jim mám povídat? Je pravda, že to drsný je a dost, a že bych se Kateřiny asi hned neodvážil dotknout. Ale

tohle já zatím vůbec neřeším. Všechno snad přijde samo. I ten sex.

A tak se nepouštím do žádných dlouhých proslovů. Doufám, že se kamarádi spokojí s pár holými větami: „Bylo to dost dlouhý. Strašně se mi chtělo spát, to bylo asi to nejhorší. Že jsem nesměl usnout. To by bylo trapný. Sestry totiž chodily Kateřinu pořád kontrolovat. A krev je u toho taky, ale z toho já se hned tak nesložím. Na konci, když Kateřina rodila, tak to jsem stál u hlavy. Takže tu devastaci mé ženy jsem neviděl. Oni k tomu chlapa ani nepustěj. Pletl bych se sestrám a doktorovi při práci. Ale ten doktor, ten mě štvál. Sahal mi na ženu a ještě se furt tvářil, že ho obtěžujeme.“

Odmlčím se v nevalném líčení zážitků, které se stejně vylíčit nedají, ale kámoši mi ještě pokoj nedají. Hlavně Fanda. Největší fanda do všeho, co se týká ženských: „Hele, a už je máš doma? Musíš bejt už celej nadrženej po tom dlouhým půstu, ne? Prej kozy nality mlíkem, ty prej stojej obzvlášť zato. Už jsi ochutnal?“

Nemám Fandu rád. Jeho řeči mi jdou na nervy. Odseknu mu jen, že jsem ještě asi tři dny sám, a tak si chci nadělat